

Lasse Klein, lögtingsmaður:

Takki fyrri stuðulin – men ov seinur á sjóvarfallinum

Høvdu míni egnu uppskot verið avgreidd í sama skundi, so hevði føroyska samfelagið longu spart 10-tals milliónir krónur, sum kundu verið betur nýttar, t.d. til arbeidsskapandi endamál, skrivir Lasse Klein, lögtingsmaður, í viðmerking til greinina hjá Eiriki Lindenskov.

Neyvan nakar annar hevur lagt so stóra orku í spurningin um avtøku av skipanini viðv. biðlønnum, enn eg sjálvur havi gjørt, kortini fyr deyvum oyrum.

Spurningurin um avtøku av biðlønninginum varð fyrsti ferð viðgjörður aftan á lögtingsvalið í 1988, framlagt sum lögtingsmál í tingsetuni 1989/90. Fekk bert 6 atkvøður og fall, og síðani varð málið aftur reist sum tingmál í febr. 1992, umframt at fyrispurningur varð settur lögmanni Atla P. Dam 23. apríl 1991 um sama mál.

Trínur fram tá málið er avgreitt

Nerum øll sjónarmiðini hjá Eiriki Lindenskov eru at finna aftur í mínum egnu viðmerkingum, talum og viðgerðum, og tí fari eg at loyva mær at takka honum fyr beinleiðis stuðulin, hann so beinrakir ror uppundir.

Men her er ikki talan um at betur er seint enn ongantíð. Eiríkur er alt ov seinur á sjóvarfallinum, hóast hann í try á hefur havt møguleika fyr at gjørt vart við síni sjónarmið, so velur hann kortini at trína fram tá málini eru avgreidd.

Rætt skal vera rætt, frá tí at

javnáðar- og fólkaloks samgongan leggur málið fram, ganga bert sje dagar til tað er samtykt og avgreitt.

Høvdu míni egnu uppskot verið avgreidd í sama skundi, so hevði føroyska samfelagið longu spart 10-tals milliónir, sum kundu verið betur nýttar, t.d. til arbeidsskapandi endamál.

Í fullum álvara

Hevði Eiríkur gjørt sær nóg stóran ómak at lisið viðmerkingarnar til míni uppskot, so hevði hann eisini fingið eynigi upp fyri álvaranum, id lá aftan fyri uppskotini, men í staðin fyri velur hann at leypa á, og skuldseta meg fyri at hava misnýtt uppskotini politiskt.

Ein og hvør, sum kennir bert eitt lítið sindur til viðgerðirnar veit, at henda skuldsætting er burturvið, og hevur einki við veruleikan at gera. Tvørturímóti!

Biðlønir er avtíkin, men kortini avloyst av eini pensiónsskipan, sum eisini er burturvið.

Samstundis!

Hin spurningurin, sum nevndur verður í grein hjá Eiríki, um at samgongan leggur uppskot fram um broytingar í samsýn-

ing lögtings- og landsstýrismanna í sambandi við vistarhald, samstundis sum teir stytta barnburðarfarloyvi, stytta fríðitíðina, tóku av ferðafriðráttin, seta í verk «karensdagar», lækkað rentufriðráttin, hóttu við lönarniðurskudi og lögdu aðrar tungar byrðar á vanliga fólk, er fullkomuliga burturvið, og tí kann eg taka heilt og fullt undir við sjónarmiðinum hjá Eiríki.

Øll hesi sjónarmiðini færdi eg sjálvur fram undir viðgerðini.

Dømdur at miseydnast

Tí var eisini landsstýrisskiðtið í 1990 ein stór politisk vanlukka, tí hetta gav javnáðarflokkinum og fólkalokkinum kensluleyst og fyrilitleyst, møguleika at halda fram við sama politikki, sum var dømdur at miseydnast, og sum nú hevur ført til at ungfolk eru tveitt út í náðileyst vinnuloyst, og størsta arbeidsløysi í Føroya søgu.

Egna hugsjónarstøð

Tí ávaraðu vit og toptu varsko, um at alt samfelagið bleiv lagt í sor um hildið varð fram á somu kós, og at samgongufólkarnir í alt ov stóran mun settu fram teirra egna hugsjónarstøði

fram um áhugamálini hjá heildini, og at hetta færdi til trongskyni, ófrælsi og kúgan av øllum teimum, sum ikki høvdu somu hugsan um samfelagsviðurskiði sum javnáðarflokkurin og fólkalokkurin høvdu.

Endiliga ein skilamaður

Tá id eg las greinina hjá Eiríki hugsaði eg við mær sjálvum, endiliga ein skilamaður, ein eins og eg sjálvur, sum kennir moralska markid fyri skilagoð um politiskum áskoðanum, hóast hann ikki í sama mun sum eg sjálvur skuldi taka avleiðingarnar av broytingunum, og tað skal vera langt frá mær at skuldseta Eiríki fyri at hava politiska næs fyri tí sum røst í samfelagnum av hesi orsök.

At hann finst at trína fram, ger at hann er búgvín at koma upp í litið hjá teimum, sum hugsa um: hvat gagnar samfelagum, hvat gagnar tjóðini, og sum hava valtið leiklutin sum fólksins tænarar.

Takki fyri tað.

Lasse Klein

Góði Sigmund!

Tung vóru boðini, id eg fekk úti á opnum havi á veg heim til jóla.

Boðini um at titt unga liv nú er slóknað, eftir svára sjuku, kennist so mattleyst og ógvuliga vonleyst at góðtaka.

Stutt er imillum liv og deyða; hugleiðingar um hvussu skilaleyst alt er, tú id vart tann yngsti av okkum systkinabørnum, id lagnan vildi ráða yvir. Í summar gloymi eg ikki hvussu djavur tú bardist imoti krabbameininum, og skilagoður tú greiddi spurningum viðvíkjandi sjuku tini, gav okkum gleði og mót at truga upp á livið hóast tina brátt herðu lagnu, Sigmund, tú vart í tini sváru støðu tann sterkasti av okkum øllum.

Glað og lukkulig eru vit fyri, at tú Sigmund og Anita fingi ein so fittan son, id altíð fyri okkum vil vera eitt varandi minni um teg, litli Ólavur, id er tin livsneisti eftir á jørð og styrkir okkum øll í hesi tungu tíð.

Allar tær latur, vit sum systkinabørn hava havt saman, minnist eg vera bjartar, hugnaligar og stuttligar við tinum blida, fryntliga og skilagoða sinni.

Góði Sigmund, lagnan er hørð, men nú hevur tú fingið frið og sælu; og ert heima hjá abba (Sigmund Petersen sala), id eisini var navnið tin, vitandi tað veit eg at tú ert í góðum hondum, og hvíli í friði saman við honum og biðar eftir tí degi, tá id vit øll aftur skulu samlast; soleiðis sá tú eisini ljóst upp á livið, tina livsgleði vilja vit minnast tá id troystarorð ikki hjálpa.

Góði Carlo, Sigrun, Vigdis, Sverri, Anita og Ólavur, tit, id stóðu Sigmundi nærmast, saknarin er stórur og orð eru fátøk, men ríkt er minnið um tykkara livsglaða og elskaða Páll Sigmund Petersen, id gav okkum mikla gleði og ríkar latur í familjuni.

Hvíl í friði, góði Sigmund, tú vilt altíð verða í okkara hjørtum.

Aggi

Lesarabrøv

Kann nøkur sjúka vera luxus?

Hvakk við, tá eg fekk blaðið – Tíðindablaðið Sosialin – sjálvandi – upp í hendurnar míku kvæðið og las samrøðuna, blaðkvinnan hevði havið figgarmálaráðharran.

Tað, sum stakk meg í eyguni var hetta brotið, har blaðkvinnan spyr: – Hví skulu vanligir brúkarar líða undir, at – hóast alt – bert ein litil partur ikki dugir at nýta rúsdrekka. Er tað ikki eisini eitt politiskt spæl um nakrar luxussjúklingar? Og figgarmálaráðharrin svarar: – Eg kann bert viðmerkja, at eg ikki eri ósamdur.

Havi verið teirra millum, id ikki helt blaðfólkini á Tíðindablaðnum Sosialinum leggja í at leggja teirra hjartans meining í óheftu skrivningina, men má tíverri áðanna, at so er ikki. Eisini harnar tað meg, at figgarmálaráðharrin skal vera so grammur at taka undir við

henni; trúði fyri vist, at hann hevði eina aðra bakgrund at byggja á enn so.

Blaðkvinnan letur skína í gjøgnum, at hon heldur avvond drykkjufólk vera luxussjúklingar. Ein og hvør kann gerast slíkur sjúklingur, og tað kann henda sjálvið blaðfólkum, at tey fáa trupulleikar, tey mugu sleppa sær av við, eitt nú við avvenjing.

Eru luxussjúklingarnir kanska ikki teir, id lata seg innleggja eftir avtalu og fáa sína sjúku livur, síni sjúku nýru, sít sjúka hjarta o.s.f. røkt privat, sum vóru teir aðrir, vanligir sjúklingar, bert tí teir kenna tey røttu og eiga fyri tað á kistubotnum?

Eru luxussjúklingarnir kanska ikki teir, id niðrundir komir av krabbameini, eldvum av tubbaksnýtslu, í hálvdeyðum standi lata seg inn-

skriva og viðgera í kanska árávis?

Eru luxussjúklingarnir kanska ikki teir, id upp til fleiri ferðir um vikuna vitja kommunulæknan fyri at fáa doyvandi heilivág – heldur enn at fáa sær ein nátturligan rús frá Rúsun?

Ella eru luxussjúklingarnir ikki teir, id drukkan sær hús og heim, konu og børn, vinir og arbeidi burtur, kanska uttan at nakar visti av »pimpárinum» og sum aftan á hildu fram at drekka fyri at gloyma?

Ella eru luxussjúklingarnir kanska ikki teir, id av ymsari misnýtslu gerast so óðir í hævðinum, at teir órógva, oyðileggja, pina, drepa og alt annað ringt í rúsinum og so stórt sæð sleppa undan revsing, tí teir »ikki vistu, hvat tey gjørdu»?

Hvussu við teimum hundræðstals feryingunum, sum lógu sum vrak og flutu við streym-

inum, landinum til miklan kostnað og ónyttu, og sum síðani eru komnir á rættikjøl eftir viðgerð, og í dag eru skattgjaldarar og virknir samfelagsborgarar?

Hví taka blaðkvinnan og figgarmálaráðharrin ikki og hyggja á teimum hundræðstals feryingunum, id vórðu hjálptir og tí kundu liva eitt nýtt liv, heldur enn seinni at gerast veruligir luxussjúklingar?

Um blaðkvinnan heldur sína fremstu starvsuppgávu vera at upplýsa og lýsa mál frá øllum síðum, og um figgarmálaráðharrin heldur seg vera valdan av sínum veljarum at hjálpa samfelagnum og borgarunum, so áttu tey bæði at hugt at úrslitunum, heldur enn at givið teimum liggjandi eitt spark, id sømir seg hvørgum teirra.

b.e.

Amnesty International

Skrivstovan í Vágsbotni er opin mánadag, mikudag og friggjadag kl. 11–16. Tlf. 15616.